

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Anna Janczak

w sprawie:

1. **W.G.K.** oskarżonego z art. 279 § 1 k.k. i in.,
2. **Ł.C.** oskarżonego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.,
3. **N.R.C.** oskarżonego z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ww. ustawy w zb. z art. 59 ust. 1 ww. ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.,
4. **I.A.C.** oskarżonej z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i in.,
5. **K.M.M.** oskarżonego z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i in.,
6. **J.M.** oskarżonego z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.,
7. **Ł.P.** oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,
8. **D.K.S.** oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,
9. **R.S.** oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,
10. **R.W.W.** oskarżonego z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,
11. **K.C.** oskarżonej z art. 291 § 1 k.k.,
12. **K.P.S.** oskarżonego z art. 279 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu  
w dniu 25 października 2021 r.,  
skarg w trybie art. 539a § 1 k.p.k.  
wniesionych przez prokuratora w odniesieniu do W.G.K., Ł.C., I. A.C. oraz K.C. i  
obrońców oskarżonych: Ł.C. i I. A.C.  
na wyrok Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa (...),  
uchylający wyrok Sądu Okręgowego w P.  
z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...),

**I. oddala skargi;**

**II. obciąża oskarżonych Ł.C. i I. A. C. kosztami postępowania  
skargowego w częściach na nich przypadających, a w pozostałej  
części Skarb Państwa.**

#### UZASADNIENIE

Ł.C. został oskarżony o to, że:

I. w kwietniu 2016 r. w Ż., chcąc, by inne osoby dokonały czynu zabronionego, nakłonił N.C., J.M. i K.M. do dokonania wspólnie i w porozumieniu w nocy z 17/18 kwietnia 2016 r. w Ż. przy ul. M., kradzieży z włamaniem do pomieszczenia sali zabaw U., do wnętrza której wyżej wymienieni dostali się po uprzednim wybiciu szyby płytą chodnikową, skąd następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia dwóch automatów z pieniędzmi w bilonie z nieustaloną wartością bilonu oraz jednego bujaka z pieniędzmi w bilonie o nieustalonej wartości bilonu, powodując łącznie straty w wysokości nie mniejszej niż 800 zł na szkodę W.S. oraz powodując uszkodzenia odzyskanych urządzeń w kwocie 5.500 zł na szkodę Firmy Handlowo Usługowej P. z/s w P.,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zb. z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru nieustalonego dnia w maju lub czerwcu 2016 r. w Ż. podżegał N.C. do zabójstwa P.B. przy pomocy materiałów wybuchowych w postaci granatu oferując mu za to

20.000 zł, a następnie wobec jego odmowy, nieustalonego dnia w maju lub czerwcu 2016 r. w Ż. podżegał A.S. i M.W. do postrzelenia P.B.,

tj. o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt. 2 k.k. i z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z art. 12 k.k.;

III. w okresie od dnia 10 stycznia 2012 r. do dnia 18 czerwca 2013 r., od dnia 19 lipca 2013 r. do dnia 5 maja 2014 r., od dnia 5 czerwca 2014 r. do dnia 31 stycznia 2015 r. oraz od dnia 22 lipca 2015 r. do dnia 29 października 2015 r. w Ż. uchylał się od wykonania ciężącego na nim z mocy wyroku Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 30 września 2003 r. sygn. III RC (...) obowiązku alimentacyjnego przez niełożenie na utrzymanie małoletniego syna D.C. alimentów określonych w tym orzeczeniu na kwotę 200 zł m-cznie, wskutek czego powstała zaległość stanowiąca równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych, przez co naraził D.C. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych,

tj. o czyn z art. 209 § 1a k.k.;

Ł.C., N.C., A.S. i I.C. zostali oskarżeni o to, że:

IV. w okresie od lutego 2016 r. do 20 czerwca 2016 r. na terenie Ż. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu Ł.C., N.C. i A.S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przetwarzali środki odurzające i substancje psychotropowe w znacznej ilości w postaci amfetaminy, mefedronu, ekstazy i konopi innych niż włókniste w ten sposób, że porcjowali te środki na działki handlowe, w przypadku amfetaminy uprzednio zmieszawszy z kofeiną i kreatyną, a następnie wspólnie i w porozumieniu Ł.C. z N.C. wprowadzili do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci amfetaminy, meferdonu, ekstazy i konopi innych niż włókniste w ten sposób, że przekazywali je innym ustalonym osobom, celem ich sprzedaży nieustalonym osobom, a następnie przyjmowali od nich pieniądze uzyskane z tej sprzedaży, a nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu Ł.C., N.C. i I.C. udzielali innym osobom środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, sprzedając ją w działkach po 0,5-1 grama za 10-30 zł, ziela konopi innych niż włókniste, sprzedając ją w działkach po 0,8 grama za 50 zł,

mefedronu sprzedając go w działkach po 0,8 grama za 40-80 zł oraz tabletek ekstazy sprzedając je po 20 zł za sztukę, w tym wspólnie i w porozumieniu Ł.C. z I.C. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od 27 kwietnia 2016 r. do 5 maja 2016 r. co najmniej sześciokrotnie udzielili A.G. amfetaminy w działkach po 0,5-1 grama, łącznie nie więcej niż 10 gramów, za 10 zł za 0,5 gr lub 20 zł za 1 gr,

tj. w odniesieniu do Ł.C., N.C. i A.S. o czyn art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

przy czym N.C. dopuścił się tego czynu w okresie pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne, tj. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

a w odniesieniu do I.C. o czyn z art. 59 § 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.

Ł.C., N.C., W.K. i A.S. zostali oskarżeni o to, że:

V. w dniu 1 kwietnia 2016 r. w G. przy ul. B., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali włamania do mieszkania I.P. poprzez wyważenie okna, skąd zabrali w celu przywłaszczenia srebrny pierścionek z białymi kamieniami, srebrną bransoletkę z białymi kamykami marki S., srebrny naszyjnik marki S., czarny skórzany portfel marki P., kremowy skórzany portfel marki G., o łącznej wartości ok. 1885 zł na szkodę obywatelki Chin Y.J.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

przy czym N.C. dopuścił się tego czynu w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności uprzednio skazany w ramach art. 64 § 1 k.k., tj. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

VI. 1 w dniu 7 kwietnia 2016 r. w Ż. przy ul. N. , działając wspólnie i w porozumieniu wykorzystując uchylone okno od mieszkania znajdującego się na I piętrze, dostali się po drabinie do jego wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia laptop marki

„S.”, powodując tym straty w wysokości 1.100 zł na szkodę obywatela Wietnamu L.T.H.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.,

przy czym N.C. dopuścił się tego czynu w okresie pięciu lat po odbyciu kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo podobne, tj. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

VII. w nieustalonym dniu miesiąca maja 2016 r. w R., pow. (...), działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać włamania do kościoła pod wezwaniem Św. [...], do którego wnętrza usiłowali się dostać po uprzednim wyjęciu szyby, celem dokonania kradzieży nieustalonych przedmiotów o nieustalonej wartości na szkodę parafii Św. [...] w R. lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na fakt spłoszenia przez nieustalone osoby,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

przy czym N.C. dopuścił się tego czynu w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności uprzednio skazany w ramach art. 64 § 1 k.k., tj. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

VIII. w dniu 12 maja 2016 r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali rozboju na osobie T.P., w ten sposób, że wspólnie pojechali na do mieszkania pokrzywdzonego celem dokonania rozboju, a następnie N.C. i W.K. weszli do mieszkania podając się za funkcjonariuszy policji i używając przemocy wobec pokrzywdzonego w postaci popchnięć i założeniu na ręce kajdanek doprowadzili go do stanu bezbronności, po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 60.000 zł, którymi się wspólnie podzielili,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.,

przy czym N.C. dopuścił się tego czynu w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności uprzednio skazany w ramach art. 64 § 1 k.k., tj. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Ł.C., N.C., A.S., W.K. i M.W. zostali oskarżeni o to, że:

IX. w dniu 10 czerwca 2016 r. w W. woj. (...) przy ul. M. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do samochodu marki F. nr rej. (...) poprzez przecięcie kłódki w tylnych drzwiach, a następnie z jego wnętrza zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci damskich i męskich koszul, damskich i męskich swetrów, damskich i męskich majtek, damskich i męskich koszulek polo oraz męskich pasków o łącznej wartości ok. 55.000 zł na szkodę A.H.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

przy czym n. C. dopuścił się tego czynu w ciągu pięciu lat po odbyciu kary co najmniej jednego roku pozbawienia wolności uprzednio skazany w ramach art. 64 § 1 k.k., tj. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Ł.C., W.K. i A.S. zostali oskarżeni o to, że:

X. w nieustalonym dniu miesiąca stycznia 2016 r. w G., woj. (...), w mieszkaniu przy ul. B., działając wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w nieustalonej kwocie obywateli Chin J. Y. oraz W. Y. wprowadziwszy ich w błąd, że są funkcjonariuszami policji, którzy weryfikują fakt obrotu przez pokrzywdzonych w sklepie fałszywymi banknotami, zażądali od nich wydania pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na stanowczą postawę pokrzywdzonych,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

Ł.C., A.S. i M.W. zostali oskarżeni o to, że:

XI. w dniu 18 grudnia 2015 r. w Ż. przy ul. P., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do mieszkania, do którego wnętrza dostali się po uprzednim wyłamaniu okna, skąd następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 43.000 zł, powodując tym straty na szkodę obywateli Chin D.Z. i J.G.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Ł.C. i M.W. zostali oskarżeni o to, że:

XII. w nocy z 14/15 lutego 2014 r. w Ż. przy ul. J., działając wspólnie i w porozumieniu oraz jeszcze jednym nieustalonym sprawcą, dokonali kradzieży z włamaniem do magazynu firmy L., do którego wnętrza dostali się po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych, skąd następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia bielizny damskiej w postaci dwunastu tysięcy sztuk biustonoszy oraz dwóch tysięcy sztuk majtek firmy T., powodując tym straty w wysokości 49.400 zł na szkodę L.B. oraz straty spowodowane uszkodzeniem drzwi w wysokości 1.000 zł na szkodę M.S.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Ł.C. i I.C. zostali oskarżeni o to, że:

XIII. w dniu 6 maja 2016 r. w Ż. przy ul. S. wspólnie i w porozumieniu wbrew przepisom ustawy posiadali znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 11,053 grama, metamfetaminę w ilości 1,132 grama i substancji o wadze 3,959 grama zawierającej w swoim składzie amfetaminę,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

I. C. została oskarżona o to, że:

XIX. od nieustalonej daty do dnia 20 czerwca 2016 r. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem kilkakrotnie przyjmowała od Ł.C. ubrania pochodzące z kradzieży celem ich sprzedaży, w tym w czerwcu 2016 r. pomogła w ukryciu ubrań pochodzących z kradzieży w busa w W. na szkodę A.H. biorąc udział w ich przewiezieniu do jej siostry, K.C. , która miała je sprzedać,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

K.T. została oskarżona o to, że:

XXVI. nieustalonego dnia w czerwcu 2016 r. w G. gm. W. przyjęła od Ł.C. i I.C. celem sprzedaży ubrania pochodzące z kradzieży do busa w W. na szkodę A.H.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. Akt II K (...):

I. Oskarżonego Ł.C. uniewinnił od czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia;

II. Oskarżonego Ł.C. uniewinnił od czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia;

III. Oskarżonego Ł.C. w ramach czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresach:

- od dnia 10 stycznia 2012 r. do dnia 18 czerwca 2013 r.,
- od dnia 19 lipca 2013 r. do dnia 5 maja 2014 r.,
- od dnia 5 czerwca 2014 r. do dnia 31 stycznia 2015 r.,
- od dnia 22 lipca 2015 r. do dnia 29 października 2015 r.,

w Ż. uchylał się od wykonania ciążącego na nim z mocy ustawy oraz wyroku Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 30 września 2003 r. sygn. III RC (...) obowiązku alimentacyjnego, przez niełożenie na utrzymanie małoletniego syna D.C. alimentów w kwocie 200 zł miesięcznie, wskutek czego powstała zaległość stanowiąca równowartość powyżej 3 świadczeń okresowych, przez co naraził D.C. na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, co stanowi przestępstwo z art.209 § 1a k.k. i za to na podstawie art.209 § 1a k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. Oskarżonego Ł.C. w ramach czynów opisanych w punkcie IV i XIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od lutego 2016 r. do 6 maja 2016 r. na terenie Ż., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z N.C. i inną ustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przetwarzali środki odurzające i substancje psychotropowe w znacznej ilości w postaci amfetaminy, mefedronu, ekstazy i konopi innych niż włókniste w ten sposób, że porcjowali te środki na działki

handlowe, w przypadku amfetaminy uprzednio zmieszawszy z kofeiną i kreatyną, a także wprowadzili do obrotu znaczne ilości środków odurzających, w postaci amfetaminy, mefedronu, ekstazy i konopi innych niż włókniste w ten sposób, że przekazywali je innym osobom, celem ich dalszej sprzedaży nieustalonym osobom, a następnie przyjmowali od nich pieniądze uzyskane z tej sprzedaży, a nadto wspólnie i w porozumieniu z N.C. i I.C. udzielali odpłatnie innym osobom, w tym A.G. i P.H. , środków odurzających i substancji psychotropowych, sprzedając im środki w postaci amfetaminy, ziela konopi innych niż włókniste, mefedronu oraz tabletek ekstazy, a nadto w dniu 6 maja 2016 r. w Ż. przy ul. S., wspólnie i w porozumieniu z I.C., wbrew przepisom ustawy posiadali środki odurzające i substancje psychotropowe, w postaci: ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 11,053 grama, metamfetaminę w ilości 1,132 grama i mieszaninę zawierającą w swoim składzie amfetaminę o wadze 3,959 grama, co stanowi czyn z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zb. z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie wymienionych wyżej przepisów skazał go, a na podstawie art.56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych po 10 zł grzywny;

V. na podstawie art. 69 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego Ł.C. nawiązkę w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) zł na rzecz Stowarzyszenia M.;

VI. Oskarżonego Ł.C. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie V aktu oskarżenia i za to na podstawie art.279 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. Oskarżonego Ł.C. w ramach czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 7 kwietnia 2016 r. w Ż. przy ul. N., działając wspólnie i w porozumieniu z N.C. i W.K., przez uchylone okno od mieszkania znajdującego się na I piętrze, dostali się po drabinie do jego wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia laptop marki „S.”, powodując tym straty w wysokości 1.100

zł na szkodę obywatela Wietnamu L.T.H. , co stanowi czyn z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. Oskarżonego Ł.C. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw.z art. 279 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

IX. Oskarżonego Ł.C. w ramach czynu opisanego w punkcie VIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 12 maja 2016 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z N.C., W.K. i inną ustaloną osobą, dokonali rozboju na osobie T.P., w ten sposób, że wspólnie pojechali do mieszkania pokrzywdzonego, a następnie N.C. i W.K. weszli do wnętrza mieszkania, podając się za funkcjonariuszy policji i używając przemocy wobec pokrzywdzonego, w postaci popchnięć i założeń na ręce kajdanek, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 60.000 zł, co stanowi przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

X. Oskarżonego Ł.C. w ramach czynu opisanego w punkcie IX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 10 czerwca 2016 r. w W. przy ul. M., działając wspólnie i w porozumieniu z N.C., W.K. i innymi ustalonymi osobami, dokonali kradzieży z włamaniem do samochodu marki F. nr rej. (...), poprzez przecięcie kłódki w tylnych drzwiach, a następnie z jego wnętrza zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci damskich i męskich koszul, damskich i męskich swetrów, damskich i męskich majtek, damskich i męskich koszulek polo oraz męskich pasków o łącznej wartości ok. 55.000 zł na szkodę A.H., co stanowi czyn z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XI. Oskarżonego Ł.C. w ramach czynu opisanego w punkcie X aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w styczniu 2016 r. w G., w mieszkaniu przy ul. B., działając wspólnie i w porozumieniu z W.K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w nieustalonej

kwocie obywateli Chin Y.J. i Y.W., w ten sposób, że wprowadziwszy ich w błąd, że są funkcjonariuszami policji, którzy weryfikują fakt obrotu fałszywymi banknotami, zażądali od nich wydania pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę pokrzywdzonych, co stanowi przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie 286 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

XII. Oskarżonego Ł.C. w ramach czynu opisanego w punkcie XI aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 18 grudnia 2015 r. w Ż. przy ul. P., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, po uprzednim wyłamaniu okna, dostali się do wnętrza mieszkania, skąd następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 43.000 zł, na szkodę obywateli Chin Z.D. i G.J., co stanowi czyn z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XIII. Oskarżonego Ł.C. w ramach czynu opisanego w punkcie XII aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w nocy z 14/15 lutego 2014 r. w Ż. przy ul. J., działając wspólnie i w porozumieniu z jednym ustalonym oraz z drugim nieustalonym sprawcą, po uprzednim wyłamaniu drzwi wejściowych do magazynu firmy L., dostali się do wnętrza, skąd dokonali zaboru w celu przywłaszczenia bielizny damskiej w postaci dwunastu tysięcy sztuk biustonoszy oraz dwóch tysięcy sztuk majtek, powodując tym straty w wysokości 49.400 zł na szkodę L.B. oraz straty spowodowane uszkodzeniem drzwi w wysokości 1.000 zł na szkodę M.S., co stanowi przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu Ł. C. karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

XV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu Ł.C. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

1) od 6.05.2016 r. godz. 17.10 do 7.05.2016 r. godz. 18.15,

2) od 31.03.2017 r. do 20.06.2017 r.,

3) od 7.08.2017 r. do 23.01.2018 r.;

XXVII. oskarżoną I.C. w ramach czynu opisanego w punkcie IV aktu oskarżenia uznał za winną tego, że w okresie od lutego 2016 r. do 6 maja 2016 r. na terenie Ż., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z Ł.C. i N. . udzielali odpłatnie innym osobom, w tym A.G. , środków odurzających i substancji psychotropowych, sprzedając im środki w postaci: amfetaminy, ziela konopi innych niż włókniste, mefedronu oraz tabletek ekstazy, a nadto w dniu 6 maja 2016 r. w Ż. przy ul. S., wspólnie i w porozumieniu z Ł.C., wbrew przepisom ustawy posiadali środki odurzające i substancje psychotropowe, w postaci: ziela konopi innych niż włókniste w łącznej ilości 11,053 grama, metamfetaminę w ilości 1,132 grama i mieszaninę zawierającą w swoim składzie amfetaminę o wadze 3,959 grama, co stanowi czyn z art. 62 ust. 1 w zb. z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. skazuje ją, a na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza jej karę roku pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych grzywny; na podstawie art. 69 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonej I.C. nawiązkę w kwocie 3.000 (trzy tysiące) zł na rzecz Stowarzyszenia M.;

XXVIII. oskarżoną I.C. w ramach czynu opisanego w punkcie XIX aktu oskarżenia uznał za winną tego, że w okresie od dnia 6 czerwca 2016 r. do dnia 20 czerwca 2016 r. pomogła w ukryciu ubrań pochodzących z kradzieży z busa w W. na szkodę A.H., biorąc udział w ich przewiezieniu do jej siostry, K.T. (obecnie C.), która miała dokonać ich sprzedaży, co stanowi czyn z art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIX. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej I.C. karę łączną roku pozbawienia wolności;

XXX. na podstawie art. 69 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej I.C. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

XXXI. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

XXXII. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżoną do informowania kuratora sądowego o przebiegu próby;

XXXIII. oskarżonego W.K. w ramach czynu opisanego w punkcie V aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 1 kwietnia 2016 r. w G., przy ul. B., działając wspólnie z N.C. i Ł.C., poprzez wyważenie okna mieszkania należącego do I.P., dostali się do jego wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia srebrny pierścionek z białymi kamieniami, srebrną bransoletkę z białymi kamykami marki S., srebrny naszyjnik marki S., czarny skórzany portfel marki P., kremowy skórzany portfel marki G., o łącznej wartości ok. 1885 zł, na szkodę obywatelki Chin Y.J., a nadto spowodowali uszkodzenie mienia na szkodę I.P. w kwocie 1074,09 zł, co stanowi czyn z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXIV. oskarżonego W.K. w ramach czynu opisanego w punkcie VI aktu oskarżenia uznaje za winnego tego, że w dniu 7 kwietnia 2016 r. w Ż. przy ul. N., działając wspólnie i w porozumieniu z N.C. i Ł.C., przez uchylone okno od mieszkania znajdującego się na I piętrze, dostali się po drabinie do jego wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia laptop marki „S.”, powodując tym straty w wysokości 1.100 zł na szkodę obywatela Wietnamu L.T.H., co stanowi czyn z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXXV. oskarżonego W.K. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie VII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę pozbawienia wolności;

XXXVI. oskarżonego W.K. w ramach czynu opisanego w punkcie VIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 12 maja 2016 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z N.C., Ł.C. i inną ustaloną osobą, dokonali rozboju na osobie T.P., w ten sposób, że wspólnie pojechali do mieszkania pokrzywdzonego, a następnie N.C. i W.K. weszli do wnętrza mieszkania, podając się za funkcjonariuszy policji i używając przemocy wobec pokrzywdzonego, w postaci popchnięć i założenia na ręce kajdanek, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 60.000 zł, co stanowi przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

XXXVII. oskarżonego W.K. w ramach czynu opisanego w punkcie IX aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w dniu 10 czerwca 2016 r. w W. przy ul. M., działając wspólnie i w porozumieniu z N.C. Ł.C. i innymi ustalonymi osobami, dokonali kradzieży z włamaniem do samochodu marki F.nr rej. WU (...), poprzez przecięcie kłódki w tylnych drzwiach, a następnie z jego wnętrza zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci damskich i męskich koszul, damskich i męskich swetrów, damskich i męskich majtek, damskich i męskich koszulek polo oraz męskich pasków o łącznej wartości ok. 55.000 zł na szkodę A.H., co stanowi czyn z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXXVIII. oskarżonego W.K. w ramach czynu opisanego w punkcie X aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w styczniu 2016 r. w G., w mieszkaniu przy ul. B., działając wspólnie i w porozumieniu z Ł.C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w nieustalonej kwocie obywateli Chin Y.J. oraz Y.W., w ten sposób, że wprowadziwszy ich w błąd, że są funkcjonariuszami policji, którzy weryfikują fakt obrotu fałszywymi banknotami, zażądali od nich wydania pieniędzy, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na odmowę pokrzywdzonych, co stanowi przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;

XXXIX. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. K. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

LV. oskarżoną K.C. z D.T. uznał w ramach zarzutu opisanego punkcie XXVI aktu oskarżenia za winną tego, że w czerwcu 2016 r. w G. gm. W. przyjęła od Ł.C. i I.C., celem sprzedaży, ubrania pochodzące z kradzieży do busa w W. na szkodę A.H., co stanowi czyn z art. 291 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

LVI. na podstawie art. 69 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

LVII. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

Apelacje od tego wyroku wnieśli: prokurator, obrońca K.C., obrońcy Ł.C., obrońca I.C., obrońca W.K..

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w części w zakresie dotyczącym oskarżonych:

- Ł.C. co do rozstrzygnięć określonych w pkt. I, II, IV, V, VI, VII, VIII, XI i XIV wyroku,
- N.C. co do rozstrzygnięć określonych w pkt. XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI, XXII i XXIII wyroku,
- I.C. co do rozstrzygnięć określonych w pkt. XXVII i XXVIII wyroku,
- W.K. co do rozstrzygnięć określonych w pkt. XXXIII, XXXIV, XXV i XXXVIII wyroku,
- J.M. co do rozstrzygnięcia określonego w pkt. XLII,
- K.M. co do rozstrzygnięć określonych w pkt. XLVII i XLIX wyroku,
- Ł.P. co do rozstrzygnięcia określonego w pkt. LI wyroku,
- D.S. co do rozstrzygnięcia określonego w pkt. LII wyroku,

- R.S. co do rozstrzygnięcia określonego w pkt. LIII wyroku,
- R.W. co do rozstrzygnięcia określonego w pkt. LIV wyroku,
- K.T. obecnie C. co do rozstrzygnięcia określonego w pkt. LVI wyroku,
- K.S. co do rozstrzygnięcia określonego w pkt. LVIII wyroku,

na niekorzyść ww. oskarżonych.

Adw. A.Z. – obrońca Ł.C., zaskarżyła wskazany wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonego Ł.C. w całości, z wyjątkiem punktów 1 i 2 wyroku - co do winy.

Adw. A.C. – obrońca Ł.C. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w P. w części, tj. w zakresie uznającym oskarżonego Ł.C. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów (pkt. III, IV, VI, VII, VIII, IX, X, XI, XII, XIII wyroku Sądu Okręgowego w P.).

Adw. K.P. zaskarżyła powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonego W.K..

Adw. N.D.Ł. – obrońca I.C. zaskarżyła ten wyrok na korzyść oskarżonej Iwony Chrapek.

Adw. M. C. – obrońca K.C. zaskarżyła wyrok w całości na korzyść oskarżonej.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 8 grudnia 2020 r. sygn. akt II AKa (...):

- I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
  1. uchylił rozstrzygnięcia zawarte w punktach XIV, XXIX, XXXIX o wymierzeniu kar łącznych odpowiednio oskarżonym Ł.C., I.C. i W.K.;
  2. uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w zakresie oskarżonych:
    - a) R.S. co do rozstrzygnięcia odnośnie niego zawartego w punkcie LIII,

- b) D.S. co do rozstrzygnięcia odnośnie niego zawartego w punkcie LII,
- c) Ł.P. co do rozstrzygnięcia odnośnie niego zawartego w punkcie LI,
- d) R.W. co do rozstrzygnięcia odnośnie niego zawartego w punkcie LIV,
- e) K.S. co do rozstrzygnięcia odnośnie niego zawartego w punkcie LVIII,
- f) K.C. co do rozstrzygnięcia odnośnie niej zawartego w punkcie LV, LVI, LVII,
- g) Ł.C. co do rozstrzygnięcia, odnośnie niego zawartego w punkcie I, II, IV, V, VI, VII, VIII oraz XII oraz w punkcie LIX podpunkt a, b, c, e,
- h) W.K. co do rozstrzygnięcia odnośnie niego zawartego w punkcie XXXIII, XXXIV, XXXV oraz w punkcie LIX podpunkt a, b, c, e,
- i) I.C. co do rozstrzygnięcia odnośnie niej zawartego w punkcie XXVII oraz związanego z tym brakiem orzeczenia o czynie jej zarzuconym w punkcie XIII,(...)

Na orzeczenie uchylające wyrok Sądu pierwszej instancji skargi w trybie art. 539a § 1 i 2 k.p.k. wniosli: prokurator, obrońca Ł.C. , obrońca I.C..

Adw. A.C. zaskarżył ten wyrok w zakresie dotyczącym Ł.C., odnośnie rozstrzygnięcia w punktach I, II, IV, V, VI, VII, VIII, XII wyroku oraz w punkcie LIX podpunkt a, b, c, e wyroku. Wyrokowi temu zarzucił naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. przez uchylenie apelacją wyroku w części (odnośnie czynów jw.) i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania w sytuacji, gdy:

- 1) materiał dowodowy dotyczący tych czynów został już w całości w sprawie zgromadzony i nie zachodzi konieczność jego uzupełnienia w taki sposób, aby konieczne było przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, a pojedyncze czynności uzupełniające mogą być zrealizowane przez Sąd drugiej instancji;
- 2) z uzasadnienia nie wynika w jakim zakresie Sąd pierwszej instancji winien ponownie przeprowadzić postępowanie dowodowe (w szczególności zarzut powyższy skazany Ł.C. odnosi do czynów z pkt I i II wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...)).

Podnosząc te zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) celem jej ponownego rozpoznania.

Adw. N.D.Ł. zaskarżyła w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa (...), uchylający wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II K (...) i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania w odniesieniu do oskarżonej I.C.. Zaskarżonemu wyrokowi, na podstawie art. 539a § 3 k.p.k., zarzuciła:

- rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 437 § 2 k.p.k., polegające na uchyleniu zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w P. z 8 września 2019 r., sygn. II K (...), i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania ze względu na stwierdzenie konieczności ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, podczas gdy w realiach sprawy taka przesłanka przekazania sprawy do ponownego rozpoznania nie zachodzi ze względu na to, iż Sąd Apelacyjny w (...) wskazuje jedynie na konieczność ponownego przesłuchania N.R.C..

Podnosząc tak sformułowany zarzut, na podstawie art. 539e § 2 k.p.k. wniosła o uchylenie w całości wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa (...), i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator, na podstawie art. 539a § 1 i 2 k.p.k., zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej K.C., Ł.C., W.K. i I.C.

w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punkcie I podpunkcie 2:

- lit. F co do całości rozstrzygnięcia zawartego w tym punkcie
- lit. G w zakresie uchylenia wyroku Sądu I Instancji odnośnie do rozstrzygnięć z punktów IV, V, VI, VII, VIII oraz do punktu LIX podpunkt a, b, c i e
- lit. H co do całości rozstrzygnięcia zawartego w tym punkcie

- lit I co do całości rozstrzygnięcia zawartego w tym punkcie.

Wyrokowi temu:

- w odniesieniu do rozstrzygnięć zawartych w punkcie I podpunkcie 2 lit. F, lit I i lit. G w zakresie uchylenia wyroku Sądu I instancji odnośnie do rozstrzygnięć z punktu IV zarzucił naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. przez błędne uznanie, że zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k.,
- w odniesieniu do rozstrzygnięć zawartych w punkcie I podpunkcie 2 lit. G w zakresie uchylenia wyroku Sądu I Instancji odnośnie do rozstrzygnięć z punktów IV, V, VI, VII, VIII oraz do punktu LIX podpunkt a, b, c i e oraz lit. H i lit. I zarzucił naruszenie art. 437 § 2 k.p.k. przez uchylenie zaskarżonego apelacją wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w celu przesłuchania jednego świadka N.C. i niewykazania innych przesłanek uprawniających Sąd Odwoławczy do podjęcia takiej decyzji, podczas gdy przepis art. 437 § 2 k.p.k. upoważnia do takiej decyzji wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości;

podnosząc powyższe zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) jako sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Sens instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego polega na ograniczeniu liczby wyroków kasatoryjnych do tych sytuacji, w których przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi meriti jest niezbędne dla realizacji celów postępowania karnego. Zgodnie z treścią art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy może uchylić orzeczenie i przekazać je sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania tylko w jednym z trzech przypadków: zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości oraz wówczas, gdy wydanie wyroku reformatoryjnego naruszyłoby regułę *ne peius*, wskazaną w art. 454 § 1 k.p.k.

Zadaniem Sądu Najwyższego rozpatrującego skargi, zgodnie ze stanowiskiem wyrażonym w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt I KZP 13/17, jest wyłącznie skontrolowanie, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 k.p.k., albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego oraz czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 in fine k.p.k.). Zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy w tym postępowaniu ogranicza się zatem do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do wydania orzeczenia kasatoryjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2020 r., sygn. akt 1 KS 9/20).

W niniejszej sprawie Sąd odwoławczy jako główną przesłankę uchylenia zaskarżonego wyroku wskazał m.in. konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości. Podając powody uchylenia orzeczenia, Sąd odwoławczy zasygnalizował konieczność rozważenia przez Sąd pierwszej instancji wskazanych w zarzutach kwestii oraz ponowne przesłuchanie N.R.C.. Wbrew twierdzeniom skarżących, nie poprzestał na lakonicznej argumentacji, lecz wprost wykazał, dlaczego tej czynności nie można było przeprowadzić w toku postępowania odwoławczego.

Relacjonując w największym skrócie argumentację Sądu ad quem dotyczącą oceny wyjaśnień tego oskarżonego, przypomnieć należy, że N.R.C. przesłuchiwany w postępowaniu pierwszoinstancyjnym odmówił składania wyjaśnień, co spowodowało daleko idącą niekonsekwencję w ocenie tego dowodu przez Sąd meriti, na co wskazywało już uzasadnienie zdania odrębnego. Ten brak konsekwencji nie został wyjaśniony w bardzo lakonicznym, naruszającym reguły wynikające z art. 424 § 1 k.p.k., uzasadnieniu. W ocenie Sądu odwoławczego sytuacja ta spowodowała brak możliwości dokonania rzetelnej kontroli odwoławczej i przesądzenia czy dowód z wyjaśnień tego oskarżonego wskazuje na to, że oskarżeni popełnili czyny im zarzucane, czy też nie. Uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania pozwala – w ocenie Sądu Apelacyjnego w (...) – na

uniknięcie tych kardynalnych błędów Sądu a quo, a ponadto poszerzy niewątpliwie materiał dowodowy poddawany ocenie, ponieważ w postępowaniu ponownym ulegnie zmianie sytuacja procesowa N.R.C., który będzie mógł być przesłuchany w charakterze świadka.

W zaistniałej sytuacji, kiedy dowód z zeznań tej osoby jest dowodem dominującym, na którym opierają się tezy oskarżenia, twierdzenie, że w ponownym postępowaniu dojdzie do przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, nie jest żadnym nadużyciem, czy nadinterpretacją normy wynikającej z art. 437 § 2 k.p.k.

Sąd ad quem odniósł się też do argumentacji poszczególnych apelacji, przedstawiając powody uznania zarzutów za całkowicie zasadne lub częściowo trafne. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku daje odpowiedź na pytanie, jakie stanowisko względem zarzutów apelacyjnych Sąd odwoławczy zajął i jakie z tego wynikają procesowe implikacje. Rozstrzygnięcie Sąd Apelacyjny w (...) z pewnością świadczy o odmiennej ocenie winy oskarżonych, niż tej dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, co wskazuje również na zaistnienie podstawy uchylecia orzeczenia w postaci reguły *ne peius*. Zdaniem instancji odwoławczej, dysponującej takim samym materiałem dowodowym, rysowała się realna perspektywa wydania wyroku skazującego, który jednak nie mógłby zapaść przed tym Sądem ze względu na zakaz wynikający z art. 454 § 1 k.p.k. Bezsporne jest, że Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym nie był uprawniony do badania i merytorycznej oceny słuszności stanowiska Sądu odwoławczego w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonych. Dlatego jedynie na marginesie, wychodząc niejako naprzeciw dalszemu biegowi sprawy, warto odnieść się do kolejnego, istotnego jej aspektu. Otóż Sąd Apelacyjny, uchylając wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazując mu sprawę do ponownego rozpoznania, dał wyraz przeświadczeniu, że prawdopodobieństwo skazania uniewinnionych oskarżonych jest wysokie, co wszak nie było równoznaczne z nakazaniem zastosowania się przez Sąd Okręgowy do tego poglądu. Należy z całą mocą podkreślić, że sytuacja procesowa oskarżonych w dalszym ciągu nie jest przesądzona, albowiem organ ad quem nie ma prawa ograniczać zasady swobodnej oceny dowodów przez organ meriti, w szczególności poprzez wskazówki co do oceny poszczególnych środków

dowodowych, jak i całokształtu materiału dowodowego. W dalszym ciągu procedować on będzie w granicach wyznaczonych przez art. 7 k.p.k., a więc zasadę swobodnego uznania sędziowskiego. W tej sytuacji, po ponownym przeprowadzeniu przewodu sądowego, Sąd a quo będzie miał pełną swobodę dokonywania ustaleń w oparciu o ocenę przeprowadzonych dowodów, w tym z przesłuchania w charakterze świadka N.R.C., co bardzo wyraźnie zaakcentował Sąd Apelacyjny, a co w kontekście oceny zaistnienia okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k. już omówiono.

W świetle tych okoliczności, postąpienie Sądu Apelacyjnego w (...), objęte skargami wywiedzionymi w tej sprawie zasługuje na pełną aprobatę, co spowodowało oddalenie skarg jako niezasadnych.

Aby jednak nie poprzestawać na ogólnej ocenie decydujących o uznaniu za uzasadnione uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania okoliczności, należy odnieść się również do pozostałych zarzutów zawartych w wywiedzionych w trybie art. 539a k.p.k. skarg.

W skardze wywiedzionej w imieniu osk. Ł.C. jego obrońca pomieścił zarzut braku w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku określenia zakresu ponownego postępowania dowodowego, co w szczególności odnosi do czynów z pkt. I i II wyroku Sądu Okręgowego w P..

Otóż, zakres ten został określony bardzo wyraźnie, a sprowadza się do przeprowadzenia przewodu sądowego w całości. Zauważyć jednak wypada, że Sąd ad quem wymienił w tej części rozważań zarzuty dopuszczenia się przez osk. Ł.C. przestępstw, od których popełnienia został on uniewinniony wespół z zarzutami, co do których uznano winę tego oskarżonego, co z kolei mogłoby sugerować brak konkretnych zaleceń dotyczących postępowania ponownego. Jest to jednak spostrzeżenie pozorne, ponieważ Sąd odwoławczy swoje rozważania poświęcił wszystkim uchylonym rozstrzygnięciom Sądu pierwszej instancji wyraźnie zastrzegając, że nie chce przesądzać i sugerować jaka ocena wyjaśnień osk. N.R.C. powinna mieć miejsce i czy dowód ten, jako samodzielne źródło dowodowe wskazuje na popełnienie przez oskarżonych zarzucanych im czynów, czy też nie.

W innym zaś miejscu uzasadnienia wyraźnie wskazuje na możliwość naruszenia art. 454 § 1 k.p.k., co w świetle całokształtu jego wywodów, w ocenie Sądu Najwyższego jest jednoznaczne.

W odniesieniu do skargi wywiedzionej w imieniu oskarżonej I.C. dodatkowo należy wskazać treść rozważań Sądu Apelacyjnego w (...) zawartych na s. 18-21 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w których opisuje uchybienie Sądu meriti dotyczące czynów zarzucanych oskarżonej w pkt. IV i XIII. Konstrukcja jej skazania zawarta w pkt. XXVII odbiega od konstrukcji zastosowanej wobec oskarżonego Ł.C. i nie pozwala na ustalenie (bez obawy popełnienia omyłki) czy czyn zarzucany oskarżonej w pkt XIII objęty jest tym skazaniem.

Ten tok rozumowania należy podzielić nawet przy przyjęciu, że ze strony Sądu merytorycznego był to błąd techniczny, wymaga on bowiem poprawienia i to nie w trybie przewidzianym w art. 105 § 1 k.p.k. Wniosek ten odnosi się również do wywodów zawartych w skardze prokuratora, ponieważ pominięcie w wyroku skazującym wskazania jednego z czynów – jednoznacznego, z odwołaniem się również do jego numeracji – nawet przy zawarciu w zbiorczym opisie znamion czynu pominiętego rodzić może niebezpieczeństwo uznania, że czyn ten jednak skazaniem objęty nie był. W takiej sytuacji apelacja prokuratora na niekorzyść nie mogła prowadzić do skutecznego „uzupełnienia” skazania za ten czyn, a to wobec treści art. 454 § 1 k.p.k.

Na zakończenie tych wywodów należy stwierdzić, że postąpienie Sądu Okręgowego w P., polegające na przytoczeniu w części wstępnej wyroku opisów czynów zarzucanych poszczególnym oskarżonym w akcie oskarżenia ze wskazaniem w znacznej części tożsamej numeracji, a jedynie w pewnej części numeracji odmiennej i odwoływanie się w części rozstrzygającej do konkretnego zarzutu aktu oskarżenia wywołuje chaos. Po to jest bowiem część wstępna wyroku, opisująca zarzuty oskarżenia, by do niej – dla pełnej przejrzystości wyroku – odnosić poszczególne rozstrzygnięcia. W sytuacji, z którą mamy do czynienia w rozpoznawanej sprawie, część wstępna wyroku okazuje się być nie tylko zbędna, ale i wprowadzająca odbiorcę wyroku w błąd. Z uwagi na to, że Sąd merytoryczny odnosił się wyraźnie w części rozstrzygającej do zarzutów aktu oskarżenia, nie zaś

do części wstępnej, nie można tego postąpienia oceniać w kategoriach naruszenia prawa i czynić powodem uchylenia wyroku.

Zastrzeżenia Sądu odwoławczego dotyczące tego rodzaju konstrukcji wyroku są zbyt daleko idące, jednak w zakresie objętym skargami zupełnie obojętne, ponieważ nie był to główny powód uchylenia wyroku Sądu pierwszej instancji.

Pozostając przy ocenie skargi prokuratora, należy zauważyć, że prezentuje on bardzo niekonsekwentne stanowisko, ponieważ kwestionuje uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w P. w odniesieniu do rozstrzygnięć skazujących poszczególnych oskarżonych, podejmując próbę wykazania, że przesłuchanie w charakterze świadka N.R.C. nie utożsamia konieczności przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, jednocześnie nie kwestionując uchylenia – w oparciu o tę samą podstawę, rozstrzygnięć w części uniewinniającej. Tego rodzaju dualizm – w ocenie Sądu Najwyższego – dyskwalifikuje zarówno zarzuty, jak i argumentację zawartą w uzasadnieniu tej skargi.

Podsumowując, analiza sprawy przez pryzmat zarzutów poszczególnych skarg doprowadziła Sąd Najwyższy do stwierdzenia, że Sąd Apelacyjny w Łodzi wywiązał się z powinności ciążących na nim w świetle art. 437 k.p.k.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.